

[H. F. Ulrichsen.]

ved ikke, hvor det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen har disse Oplysninger fra, for i hvert Fald, naar man gennemlæser det Materiale, der er Rigsdagens Medlemmer bekendt, nemlig Bilagene til Betænkningen og Indstillingen fra Udvalget for Forretningsordenen, saa vil man finde vedrørende Sverige: „Der findes i Sverige ingen Grænser for Taletiden“, og for saa vidt vedrører England: „Derimod er der ingen Grænser for Taletiden“.

Det vil med andre Ord sige, at de Oplysninger, der foreligger for Rigsdagen, staar i direkte Modstrid med de Oplysninger, som det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, der som særlig sagkyndig paa dette Felt dog burde kende Betænkningen og Betænkningens Bilag, har givet her i Tinget i Dag.

Men det, jeg ganske særlig vender mig imod i Forslaget til Ændringer i Forretningsordenen, det er, som naturligt er, Bestemmelserne om Indskrænkning i Taletiden. Det er allerede nævnt af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at en saadan Indskrænkning neppe kan siges at være paakrævet, og det er blevet dokumenteret gennem Henvisning til den Rigsdagstidende, af hvilken man jo kan se, hvor lange de forskellige Taler er.

Jeg vil for Resten sige i Parentes, at selv om det kan være et meget pænt Princip, at korte Taler er bedre end lange Taler, findes der dog i Rigsdagstidende ikke saa faa Eksempler paa, at lange Taler kan være gode. Jeg skal f. Eks. blandt de Taler, der særlig har interesseret mig i en tidligere Periode, hvor jeg havde Sæde her i Tinget, nævne lange Taler af det daværende Medlem Hr. Holger Andersen og af det den Gang konservative ærede Medlem Hr. Holstein. De har ved forskellige Lejligheder holdt Taler, der fyldte overordentlig mange Spalter i Rigsdagstidenden, og som baade for Indholdets Vedkommende og fra Formens Side har været af saa fremragende Karakter, at det vilde have været et stort Minus for Rigsdagstidenden, om den ikke havde indeholdt de paagældende Taler.

Jeg synes ogsaa, der er nogen Grund til, naar man analyserer Socialdemokraternes og det ærede Medlem Hr. Alsing Andersens Stilling til de demokratiske Principper, at fremhæve de Bemærkninger, det ærede Medlem fremkom med om Finanslovdebattens Varighed. Alle er jo enige om, at Finanslovdebatten overhovedet er den eneste Lejlighed, hvor der er en virkelig Rapport mellem Vælgerne, og navnlig Vælgerne ude

omkring i Landkredsene, og Rigsdagen. Det er den eneste Lejlighed, hvor man virkelig føler, at Rigsdagen er noget af en Folkerepræsentation, og hvor der er Mulighed for de enkelte Medlemmer til at komme frem med Sager, som ellers ikke kan fremdrages med nogen Vægt paa et officielt Sted.

Vi kan nok saa meget tale om Ubehageligheden ved de lange Finanslovdebatter, jeg tror dog, at denne Finanslovdebat er af overordentlig stor Værdi. Det er ogsaa noget af en Skæbnens Ironi, at det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, naar han argumenterer mod de lange Finanslovdebatter, er nødsaget til at hente Vaabnene fra et Depot, hvor han normalt ikke henter Vaaben, nemlig „Skatteborgeren“, idet han samtidig synes at identificere Skatteborgerbevægelsen med den Bevægelse, som vi, der har taget Ordet mod de indskrænkende Bestemmelser, slutter os til.

Det, der efter mit Skøn er det uheldige ved Rigsdagens Debatter i 1933, er ikke dette, at der holdes en enkelt forholdsvis lang Tale, men den ujævne Maade, hvorpaa Debatterne foregaar. Der er en hel Række forholdsvis ubetydelige eller i hvert Fald i Almenhedens Øjne ubetydelige Ting, som tager forholdsvis lang Tid, og om hvilke der tales længe, Debatter, der ikke interesserer andre end specielt sagkyndige Kredse, og som ikke refereres i Pressen. I dem findes der en Masse Indlæg, som muligvis kunde være kortere, men det er forholdsvis sjældent, at der fremkommer meget lange Indlæg, om hvilke man kan sige, at de kunde have været sparet.

Det blev udtalt af det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, at naar et Partis Ordfører havde haft Ordet i det Antal Minutter, der levnedes ham i Henhold til den nye Forretningsorden, kunde der ikke være saa forfærdelig meget at sige for et andet Medlem af samme Parti, andre Medlemmer maatte indskrænke sig til at komme med nogle supplerende Bemærkninger til det, som Partiets Ordfører havde sagt. Det er et Synspunkt, som jeg synes er ganske forkert og strider mod Folkerepræsentationens Princip. Vi er ikke i Henhold til Grundloven Partirepræsentanter, af hvem der udelukkende skal fremføres Partisynspunkter og de Standpunkter, der er vedtagne paa Partiværelserne indenfor fire Vægge. Vi maa i alt Fald saa længe som muligt søge at gennemføre det Princip, at en Folkerepræsentation virkelig er en Repræsentation for Folket, og at ethvert enkelt Medlem taler under det Ansvar, han har ifølge Grundloven. Og der har ogsaa heldigvis, kan jeg sige, været en